

Täysistunto

Tiistai 20.6.2017 klo 14.01—18.29

17. Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi metsästyslain muuttamisesta

Hallituksen esitys HE 28/2017 vp

Valiokunnan mietintö MmVM 8/2017 vp

Toinen käsittely

Puhemies Maria Lohela: Toiseen käsittelyyn esitellään päiväjärjestyksen 17. asia. Nyt voidaan hyväksyä tai hylätä lakiehdotus, jonka sisällöstä päätettiin ensimmäisessä käsittelyssä.

Keskustelu

18.18 **Kari Kulmala uv:** Arvoisa rouva puhemies! Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi metsästyslakia, ja tässä on paljon hyvää. Muutoksen keskeinen tavoite on saada metsästystä koskevat säännökset ajan tasalle. Valitettavasti joudun tässä vaiheessa toteamaan, että tavoite ei ihan onnistunut niin kuin olisi pitänyt — ei varmaan kukaan uskonutkaan, että pääsisimme ihan tavoitteeseen asti.

Metsästyslain 33 § uudistettiin edellisellä vaalikaudella. Lain perusteluissa on ravintohoukuttimen — eli viljapellot, riistapellot, riistalaitumet — kohdalla kirjaus, joka tekee lain noudattamisen metsästyksessä erittäin hankalaksi. Viljapelloilta saa käynnistää karhunmetsästyksen, mutta karhua ei saa ampua viljapeltoon, josta sato on vielä korjaamatta. Riistalaitumelta, riistapelloilta tai niiden läheisyydestä karhujahtia ei saa aloittaa. Se tulkitaan lain mukaan ravintohoukuttimen käytöksi. Minusta tällainen tulkinta on liian tiukka.

Mielestäni nämä ravintohoukuttimet tulisi sallia karhun kohdalla. Se helpottaisi viranomaisten työtä, koska ei tulisi tulkintavaikeuksia, ja tämä helpottaisi karhujen metsästystä asutusten lähellä. Koirahan ei esimerkiksi tiedä, mikä on ravintohoukutin. Koira kulkee omia polkujaan ja voi ihan yhtä hyvin sen karhun jäljen löytää pellon läheltä. Tämän jälkeen karhu tulee ammutuksi kauempana pellostä, jolloin metsästäjä helposti syyllistyykin metsästysrikokseen. Karhunmetsästyksessä on usein metsästysalueita, joilla lyhyiden välimatkojen sisällä on viljapelloja, riistalaitumia sekä riistapelloja. Tällaisella alueella karhunmetsästys on tarpeettoman vaikeaa nykyainsäädännön mukaan.

Yksi tärkeimmistä ongelmista karhunmetsästyksessä on, että tätä riistalaitumen tai riistapellon läheisyyttä ei ole metsästyslaissa tai -asetuksessa erikseen rajattu. Onko läheisyys siis 50 vai 500 metriä vai jotain muuta? Joissain maakunnissa tulkintaa pyydetään poliisilta jo ennakoon. Vaikka kyseinen poliisi ei olisi ikinä metsästänyt, hänen pitäisi tehdä päätös, kun häneltä tätä kysytään, vaikka poliisi ei ole virassaan lainlaatija. Poliisi on kuitenkin mahdollisen metsästysrikoksen sattuessa esitutkinnan käynnistäjä sekä toteuttaja. Poliisi saattaa antaa metrimäärää kysyttäessä jokaisessa maakunnassa erilaisen vastauksen metsästäjälle, koska heillä ei ole erillistä ohjeistusta tulkintaan. Tämä ei ole metsästäjän

Pöytäkirjan asiakohta PTK 73/2017 vp

yhdenvertaisuus- ja tasapuolisuusperiaatteiden mukaista. Tämä riistapeltoasia olisi pitänyt ehdottomasti muuttaa tämän lain uudistuksessa. Valitettavasti tässäkin asiassa kuuntelimme liikaa ministeriön virkamiehiä ja uudistus jäi tältä osin tekemättä.

Toinen seikka, joka on varsin tärkeä ja jäi tässä laissa muuttamatta, on valkohäntäpeurojen yhtenäisen metsästysalueen vaatimus. Voimassa olevan lainsäädännön mukaan valkohäntäpeuran metsästykseen vaaditaan muun muassa vähintään 500 hehtaarin yhtenäinen alue. Erityisesti Etelä- ja Länsi-Suomessa yhtenäiset metsästysalueet ovat pieniä ja metsästys siten mahdotonta, vaikka valkohäntäpeurakannat ovat erittäin runsaita. Lajin runsaus näkyy myös peurakolareina liikenteessä näillä alueilla.

Laajan yhtenäisen metsästysalueen vaatimus asettaa maanomistajat ja metsästysyhdistykset eriarvoiseen asemaan. Metsästysyhdistyksellä voi vuokrasopimusten mukaisesti olla laajat alueet käytettävissään, mutta se ei välttämättä hyväksy uusia jäseniä eikä suostu yhteislupamenettelyyn yhtenäisten maanomistajien kanssa. Maanomistaja, jolla on alle 500 hehtaarin yhtenäinen alue, ei ole oikeutettu pyyntilupiin, vaikka valkohäntäpeurakanta olisi alueella vahva ja pyyntilupien myöntäminen olisi muuten perusteltua. Yhteislupaan kuulumattoman maanomistajan yhtenäinen pinta-ala voi siten jäädä liian pieneksi, jolloin alue on valkohäntäpeurojen metsästykseen kelpaamaton, siinäkin tapauksessa, että erillisistä lohkoista koostuvan tilan kokonaispinta-ala ylittää vaaditun 500 hehtaarin määrän.

Mielestäni yhtenäisen alueen vaatimus on perusteltu hirven mutta ei muiden hirvieläinten kohdalla ja tämä vaatimus olisi pitänyt poistaa valkohäntäpeuran osalta. Valitettavasti tässäkin asiassa kuuntelimme liikaa ministeriön virkamiehiä ja uudistus jäi tältä osin tekemättä. Meiltä kansanedustajilta on unohtunut se tärkeä seikka, että meidän tulee kyllä kuunnella asiantuntijoita mutta ratkaisuvälillä on meillä lainlaatijoilla, meillä kaikilla.

Keskustelu päättyi.

Eduskunta hyväksyi ensimmäisessä käsittelyssä sisällöltään päätetyn, hallituksen esitykseen HE 28/2017 vp sisältyvän lakiehdotuksen. Lakiehdotuksen toinen käsittely päättyi. Asian käsittely päättyi.